

MAX MANNER

**Viiltävä
kuin
paperi**

BAZAR

MAX MANNER

Viiltävä kuin paperi

Murhaloru 2

BAZAR

1. painos
Murhaloru-trilogian 2. osa

© Max Manner ja Bazar Kustannus 2026
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sitaatit:

- s. 59 Fjodor Dostojevski: Rikos ja rangaistus,
suomentaja Juhani Konkka, 1975, Otava
- s. 72 Carlos Ruiz Zafon: Tuulen varjo,
suomentaja Tarja Härkönen, Otava 2020
- s. 152 Charles Bukowski: The Captain is out to lunch and
the sailors have taken over the ship, Ecco, 2002
- s. 358 Charles Baxter: Burning down the house:
Essays on fiction, Graywolf Press, 1998

ISBN 978-952-403-810-2

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

”A considerable part of every book is an unconscious plagiarism of some previous book. If it was a deadly sin, it would eventually be necessary to restrict hell to authors – and then enlarge it.”

Mark Twainin kirje Grants Pass Observerin toimittajalle
2. huhtikuuta 1887. Painos The Morning Oregonian -lehdessä
4. toukokuuta 1910.

Prologi

1985

Sinä päivänä hänen aivonsa räjähtivät, ja sotku oli valmis.

Rockfestivaalin toisen ja kolmannen päivän välisenä yönä kaikki meni pieleen.

Tyttökaksikko oli palaamassa kotiin festivaaleilta. Kävelymatka oli pitkä, ja öinen rankkasade oli kastellut tytöt läpimäriksi. He olivat astuneet kyytiä tarjonneeseen autoon, vaikka vaara oli ilmeinen. Heti alkumatkasta Toyota oli poikennut asvaltilta metsätielle. Pajukoiden kastuneet oksat piiskasivat auton kylkiä pahaenteisesti. Auto pysähtyi juurakkaisen uran päähän lähelle ikäloppua latoa. Takavalot hehkuivat punaisina rubiineina. Kohta ajovalot sammuiivat, mutta moottori pysyi käynnissä. Auton tupakantuoksuisen lämmön täyttivät hämmennys, epäusko ja pelko. Radiossa Popeda muistutti pitkästä kuumasta kesästä ja siitä, kuinka se mullistaisi maailman. Autoa kuljettanut mies oli kurottautunut vieressään istuvaa tummatukkaista kyytiläistä kohti ja laskenut kämmenensä tämän reidelle.

Takapenkille päätynyt vaaleahiuksinen tyttö – hän oli tuskin kuudentoista – nyki turhaan ovenkahvaa. Lapsilukko oli päällä, eikä se ollut sattumaa.

Hetkeksi tilanne jäättyi.

Sitten se laukesi parahdukseen.

– Mitä helvettiä sä teet? tummahiuksinen ärähti, tarttui miehen kämmeneen ja yritti työntää sen pois.

Vaikkei mies ollut nuori eikä atleettinen, kättä ei saanut siirrettyä noin vain sivuun.

– Älähän pillastu...

Takana istuva oli lamaanantunut ja istui mykkänä.

– Lopeta lääppiminen! Pois se helvetin käsi! ruskeaverikkö elämöi.

Mies onnistui tarttumaan tyttöä polvesta. Ote oli tiukka.

– Rauhoitu. Jutellaan hetki.

Tyttö hangoitteli vastaan. Vasen käsi esteli miestä minkä kykeni, oikeanpuoleisen käden sormet tavoittelivat oven salpaa.

– Mä haluan ulos!

Mies vetäytyi taemmas ja paljasti hymynsä. Niin ylä- kuin alaleuastakin puuttui hammas.

– Helvetin hullu, vieressä istuva tyttö henkäisi. Kynnet rapisivat salvassa, ja ovi ehti raottua.

Mies nojautui kärppänä tytön puoleen ja tarttui ovenkahvaan. Toyotan muovinen keskikonsoli natisi miehen painosta.

– Lopeta! takapenkille päätynyt sai viimein huudetuksi.

– Kiinni se pirun ovi! mies mylvi.

– Päästä mut ulos! ruskeahiuksinen huusi kurkku suorana.

Mies tavoitteli vapaalla kädellään hansikaslokeroa.

Tytön ote lipsahti, ja ovi paukahti kiinni.

– Rauhoitu nyt, mies puhisi, piti yhä oikealla kädellään kahvasta ja etsi jotain vasemmallaan.

Takapenkillä istuva tyttö sai jalkansa penkkien väliin ja potkaisi miestä olkapäähän.

Ruutukuvioiseen flanellipaitaan jäi kurainen tennistossun jälki.

– Jumalauta! mies karjaisi.

Vieressä istuva tarttui miestä hiuksista, repi ja riuhtoi.

Takapenkiltä suunnattu uusi potku oli voimakkaampi.

Oikeanpuoleinen ovi ehti jälleen raottua, kunnes mies löysi etsimänsä.

– Helvetin pikkuhutsut! mies sihahti, oikaisi hankalaa asentoaan ja tarttui tummaverikön käsivarteen. – Nyt loppuu se perkeleen pullikointi, hän puhisi, puristi tytön kättä ja siirsi hansikaslokerosta nappaamansa käsiaseen tytön ohimolle. – Sulje ovi, tai laskea ilmat pihalle!

Ulos pyrkinyt lopetti tempoilun, ja kamppailu taukosi.

Takapenkkiläinen tapitti pistoolia jähmettyneenä. Oliko ase aito, oliko mies tosissaan?

Ovi naksautti kiinni.

– Nyt... mies aloitti henkeä haukkoen, – nyt puhutaan kaikessa rauhassa, mies jatkoi ja pyyhkäisi hikeä kasvoiltaan.

Vieressä istuva tuijotti eteensä aseensa piippu ohimolla. Tuulilasin läpi erottui vanha lato ja märkää lehtimetsää.

Mies suuntasi hetkeksi katseensa takapenkillä istuvaan tyttöön.

Vaaleaverikkö nosti kämmenensä suojaksi ikään kuin se olisi kyennyt pysäyttämään luodin.

Eppu Normaali oli vaihtunut Dingo ja kaiuttimissa kerrottiin Andalusian öistä.

Miehen silmäluomet räpsähtivät laskelmoivasti. Hän kääntyi vieressä istuvan tytön puoleen.

Dingo lauloi tuoksusta, joka vei tajunnan.

– Paita pois ja avaa housut, mies käski.

Tyttö koetti kääntää katseensa, mutta poskelle painunut pistoolin piippu esti liikkeen.

Mies korjasi asentiaan ja sanoi: – Haluan, että teet sen itsellesi ja sen jälkeen minulle.

– Älä unta näe, tyttö vastasi uhmakkaasti.

– Tottelet tai kuolet, mies murahti. – Ensin sinä, sitten kaverisi.

– Anna tulla, tyttö sanoi päättäväisesti. – Ammu, jos mielesi tekee.

Mies tuhahti ja painoi kylmää metallia huokuvan pistoolinpiipun tiukemmin tämän ohimoon.

Takapenkillä istuvan tytön reaktio tuli selkäytimestä. Hän jännitti kaiken voimansa ja suuntasi iskun etupenkkien väliin. Potku osui miestä käteen. Kun pistooli heilahti potkun voimasta sivuun, ruskeaverikkö ymmärsi hetkensä koittaneen. Hän päätti tavoitella asetta. Takapenkillä istuva ehti kammeta itsensä istuinten väliin ja sai otteen miehen kurkusta.

Kynnet painuivat syvälle valtimon viereen.

Mies taisteli aseesta samalla kun repi vaaleahiuksisen kynsiä kaulalta.

Taiston tuoksinassa ase äkkiarvaamatta laukesi.

Miehen kannalta ikävintä oli se, että laukeamishetkellä pistoolin piippu sattui osoittamaan häntä kohtisuoraan leuan alle.

Suljetussa tilassa ääni muistutti tykin jyrähdystä. Paukahdus teki kuuroksi, se peitti Dingon riimittelyt autiotalon lakastuvista kukista.

Kaikki näytti hetken aikaa hidastetulta elokuvalta, sekini, kuinka eloton mies lysähti kuljettajan sivuikkunaa vasten. Aivojen rippeet olivat levinneet kattoverhoilulle ja sotkeneet tuulilasin.

Eloon jääneiden korvissa tinnitti ja nenään pisti palaneen ruudin käry.

Edessä istuva heilautti oven selälleen ja nousi horjahdel-
len autosta.

Takapenkille jääneen kämmenselälle tipahti verta, se ha-
vahdutti hänetkin liikkeeseen. Hän hakkasi ikkunalasia
täysin voimin, jotta ulos ehtinyt avaisi hänelle oven.

Autosta nousseet tytöt erottuivat tummina hahmoina
metsää vasten, kuin kuoleman enkelit.

Ladon taakse pysäköidyn kuplavalokkarin ikkunat olivat huu-
russa. Auton takapenkillä istuvan nuorukaisen hengitys oli
ehtinyt kiihtyä. Toivottavasti se ei ollut noloa tai häiritsevää,
toivon mukaan se ei pilaisi mitään, hän ajatteli silmäluomet
suljettuina. Kosteiden huulien kosketukset aiheuttivat kipris-
televiä värähdyksiä, ne tuntuivat vatsan tienoilla ja syvällä
nivusissa. Viimeinkin kaikki oli täydellistä – tuoksut ja ihon
pehmeys, paitapuseron ja rintaliivien alla jäykistyneet nän-
nit. Lantion naisellinen kaari ja kahiseva, reittä hivelevä
hamekangas. Nuorukaisen aistima huuma oli sekoittaa pään
tykkänään. Vaikkei kyse ollut ensi kerrasta, nuoren miehen
vaatimattomalla kokemuksella hekuma haki vertaistaan.
Yllättävä ääni vain oli pilata kaiken jo alkuunsa. Oli pakko
raottaa silmiä. Huurtuneiden ikkunalasien läpi hän näki
ladon nurkalla käväisevät ajovalojen keilat. Joku muukin oli
osunut paikalle. Toivottavasti tulija ymmärtäisi jäädä niille
sijoilleen, nuorimies ajatteli, sillä tämä puoli ladosta oli jo
varattu.

Tytön huulet maistuivat mansikalta, kieli oli villisti viku-
roiva käärme nuorukaisen suussa.

Huipennuksen kynnyksellä ladon takaa kajahtava ääni havahdutti molemmat.

– Mikä helvetti tuo oli? tyttö henkäisi.

Nuorukaisen hyväilevät kämmenet seisahtuivat lantiolle.

– En tiedä. Onko sillä väliä?

Hamekangas kahahteli, kun kumppani siirtyi sylistä.

– Kuulosti ihan aseiden laukaukselta.

– Ei kai nyt sentään, nuorukainen epäili hengästyneenä.

– Ihan selvä laukauksen ääni, tyttö vastasi ja napitti kii-reesti paitaa. – Lähdetään pois, jooko?

– Eihän tässä mitään hätää ole, nuorukainen vähätteli, vaikka tajusi tunnelman olevan peruuttamattomasti pilalla.

– En halua jäädä tänne, hiuksiaan sukiva tyttö vastasi.

Nuorukainen puhalsi keuhkonsa tyhjiksi. Pettymys riipaisi syvältä. Hän työnsi kuljettajan selkänöjan eteen ja kurottautui avaamaan oven.

– Käyn vilkaisemassa...

– Älä mene! tyttö huudahti.

Nuorukainen nousi autosta ja suuntasi varovaisin askelin ladon kulmalle.

Harmitti, kun märkä polviin asti ulottuva ruohikko kasteli kengät ja housunlahkeet.

Ladon nurkalta kuului huutojen lisäksi hillitöntä itkua.

Mies seisahtui empien kohtaan, josta kykeni juuri ja juuri erottamaan paikalle saapuneen auton. Kaksi nuorta tyttöä oli juoksemassa pois auton luota. Mies näki heistä vain toisen kasvot.

Huomio palasi autoon. Oikeanpuoleiset ovet repsottivat auki, siksi autossa soiva musiikki kuului tänne asti. Aivo-vaurioon johtaneesta hetkestä kertovan laulajan ääni oli helppo tunnistaa.

Nuorukaisen katse hakeutui tahriintuneen tuulilasin alle. Sitten se vaelsi konepellin kiiltelevää metallia pitkin aina rekisterikilpeen ja kirjain- sekä numerosarjaan, jonka hän tunnisti jo vanhastaan.

Luku 1

JURISTI

Yllättäen salvat kolahtelivat, ja sellissään viruvan Jussi-Poika Jurvasen toimet keskeytyivät. Kun raskas teräsovi päästi laahaavan äänen, Jurvasen pasmat olivat seota tykkänään.

– No niin, Jurvanen, vartija totesi kyllästyneesti, pudisti päätään ja käytti häveliästä katsettaan käytävässä. – Hommailut sikseen, sinulle on saapunut vieras.

Yllätetyksi tulleen Jurvasen olemus jähmettyi.

– Vieras?

– Joku haluaa tavata sinut, ihme kyllä, vartija vastasi ja jäi kynnykselle seisomaan.

– Joku nainen? Nainenko tuli, ihanainen ja suostuvainen? harvahampainen Jurvanen kysyi rasvaisten, pitkinä roikkuvien hiustensa lomasta.

– Eiköhän se pian selviä, vartija tuhahti. – Panepa nyt toimeksi ja vaatetusta päälle.

Jurvanen liikehti vitkastellen. Viekkaiksi tulkittavat silmäterät vilahtivat kuontalon lomasta. Nenästä kuului nuuhkaisu.

– Nainen on. Naisen tuoksu nenässä. Voikukkaa ja kamo-millaa, vähän ruusua.

– Älä hulluja puhu, Jurvanen, vartija totesi tympääntyneenä. – Panepa nyt liikettä niveliin.

Langanlaiha Jurvanen suostui nousemaan punkasta.

– Saisit käydä pesulla, vartija torui. – Lemu alkaa olla melkoinen.

Jurvanen pyyhkäisi sänkistä poskeaan.

– Nainen tuli. Herkkunainen mestarille.

– Jeesus noita höpinöitä, vartija pihautti. – Ojennapa nyt kädet selän taakse, niin päästään tästä.

Jurvanen risti ranteensa takamuksen ylle.

– Mestarille nainen, ihanainen vaimo. Pyytämättä tuli ja sydän siinä sulii.

– Pulinat pois ja kädet erilleen, vartija komensi ja sovitteli raudat ranteisiin.

– Palkintonainen mestarismiehelle, Jurvanen mumisi, kun vartija tarttui käsivarteen.

– Lipokkaat jalkaan ja menoksi.

– Mestarille nainen ja voi, minkälainen... Jurvanen hymisi itseksensä.

– Tiedätkö mitä, Jurvanen? vartija puuskahti ja vilkaisi sellikäytävältä johtavaan portaikkoon. – Joku kerta sattuu vielä ikävä vahinko, kun tasapainosi yllättäen horjuu ja taitat niskasi noissa portaissa.

Tapaamistilassa vartija johdatti Jurvasen pöydän ääreen ja irrotti käsirautoista toisen puolikkaan.

– Istu, hän sanoi, kytki selän takaa vapautetun käden pöydästä kohoavaan, tukevaan metallilenkkiin ja katsahti sitten vierailijaan. – Fyysinen kontakti on kielletty, eikä pöydän ylle pidä kurkotella.

Vieras nyökkäsi ymmärtäneensä ohjeet.

Jurvasen pettymykseksi kyse ei ollut naisvieraasta.

Liitურaitapukuun ja tyylikkääseen solmioon sonnustautunut mies siirsi tuoliaan vaivihkaa taaksepäin. Vangin ja vierailijan väliin jäävä pöytä oli puolisen metriä leveä.

Jurvanen tapitti vierasta. Kasvoilla roikkuvien hiusten lomasta oli mahdotonta tulkita tämän ilmeitä.

– Mukavaa, kun tapaaminen järjestyi, vieras rohkaistui sanomaan ja ryki kurkkuaan.

Jurvanen ei vastannut, tuijotti vain eteensä.

Vieras avasi mukanaan tuomansa nahkakansion, otti käyntikortin sen sisätaskusta ja laski kortin hitain liikkein pöydälle.

Huoneen perälle asettuneen vartijan katse terävöityi korttiin. Hän otti tarvittavat askeleet, laski etusormensa kortin päälle ja liu'utti sen pöytää pitkin Jurvasen eteen.

– Nenonen, vieras ilmoitti. – Oskari Nenonen. Varatuomari, kuten kortissa seisoo.

Jurvanen tuijotti miestä hievahtamatta, loi sitten katseensa alas kortin lukeakseen.

– Paha poika, hän murahti tuskin kuultavasti.

Juristin katse käväisi vartijassa. Vanginvartijan olkapäät kohosivat välinpitämättömästi.

– Riippuu kai tapauksesta ja asianosaisten näkökannoista, Nenonen totesi.

Jurvanen tuijotti korttia hiukset silmillään.

Juristi oli kuullut Jurvasesta ja tämän edesottamuksista riittävästi, eikä hänen tehnyt mieli edes arvailla, millaista dramaturgiaa noiden hiusten lomassa sommiteltiin.

– Paha poika, Jurvanen toisti kuuluvammin ja nosti katseensa.

Nenonen etsi sopivia sanoja.

– Jos kerrataan ensin kaikki oleellinen. Te siis olette Jussi-Poika Jurvanen ja kotoisin Rasattilasta?

Vaikkei Jurvanen vastannut sanallakaan, Nenonen oli näkevinään tämän huulten raottuvan.

– Tulkitsen vaikenemisen myöntymiseksi.

Jurvanen ei tehnyt elettäkään. Ainoastaan metallilenkin paikallaan pitämä kämmen puristautui tiukasti nyrkkiin.

– Mikäli jokin sanomisistani menee väärin tai on mielestänne virheellistä, oletan teidän kommentoivan erhettä, sovitaaanko niin? Nenonen varmisti. Hän näki, kuinka Jurvasen pitkiksi kasvaneet kynnet painautuivat kämmenen lihaan. Parasta mennä suoraan asiaan, Nenonen päätteli. Mitä pikemmin tämä kiusallinen tilanne olisi ohi, sitä parempi kaikkien kannalta.

– Ymmärrän varautuneisuuden ja epäluulon, mehän emme tunne toisiamme.

Jurvasen huulilta pääsi pihahdus, joka toi mieleen ahdistetun kissan sihahduksen.

– Tapaamisen syy kuitenkin varmasti kiinnostaa teitä, Nenonen jatkoi sovitteluun sävyyn, avasi kansionsa uudelleen ja otti sieltä asiakirjanipun. – Sain muutama viikko sitten toimeksiannon ja olen selvittellyt hieman asioita, Nenonen paljasti ja laski paperinivaskan teatraalisesti eteensä. Katse viivähti asiakirjoissa ja palasi sitten Jurvaseen. – Kyse on Rasat-tilassa sijaitsevasta kotitilastanne, Nenonen totesi, korjasi asentoon ja kumartui tiiviimmin paperipinon ylle. – Virallisesti katsoen kyseessä on siis Hiidenportti-niminen tila, jonka...

– Paha poika, Jurvanen keskeytti murahaen.

Nenonen yritti nieleskellä hämmennyksen kurkustaan.

Vartijan ilme kehotti jatkamaan puhetta, kello kävi.

– Kaikkiaan kolmen hehtaarin kokoinen maatila, jolla sijaitsee puurakenteinen ja asuinkelvottomaksi katsottava kaksikerroksinen päärakennus sekä kaksi purkukuntoista sivurakennusta, mitä ilmeisimmin lato ja navetta. Jos ymmärsin oikein, pellot ovat olleet pitkään kesannolla. Sanalla sanoen, tilan kunto on vaatimaton eikä se...

Metallilenkkiin kiinnitetty käsirauta kilahti.

– Paha poika, kovin paha, Jurvanen jyrähti.

Pöydälle roiskahti sylkeä.

Nenonen otti lasit päästään ja tarkisti linssien tahrattomuuden.

Tarkkasilmäinen olisi huomannut laseja pitelevien sormien vapisevan.

– Virallisesti, Nenonen sai sanotuksi, – tilaa on käytetty viimeksi poliisin täydennyskoulutustarkoituksessa. Hoitamattomana tilan arvo on päässyt laskemaan. Kuten ehdinkin jo mainita, hyvää tässä on se, että toimeksiannon saaneena voin nyt ilmoittaa ostajaehdokkaan löytyneen.

Kuulosti aivan siltä kuin Jurvasen raskas hengitys olisi hetkeksi seisahtunut.

– Kiinteistöhän ei ole ollut virallisesti myynnissä, eikä sitä ole teiltä missään vaiheessa ulosmitattu. Tilanne on toisin sanoen se, että te omistatte sen edelleen.

Jurvanen kallisti päätään. Se oli kai merkki mielenkiinnon heräämisestä.

Havainto rohkaisi Nenosta jatkamaan.

– Kiitos toimeksiantajajan tekemän huomion, poliisin aikoinaan vaatima ja oikeuden määräämä myynti- ja toimenpidekielto on hiljattain rauennut, ja niin hallinnollinen kuin omistuksellinenkin etu ovat jälleen puolellanne. Tässä kohtaa neuvoisinkin, että tartutte tilaisuuteen ja harkitsette vakaasti toimeksiantajani tarjousta. Lisättäköön vielä se, että näkemyksemme mukaan toimeen tulisi ryhtyä ennen kuin yksikään toinen taho tulee tietoiseksi kieltojen päättymisestä, te tuskin haluatte menettää omistustanne vaikkapa korvausvaateiden muodossa.

– Tarjous? Jurvanen kuului toistavan.

Asianajaja korjasi solmionsa istuvuutta.

– Toimeksiantajani toivoo, että hyväksytte hänen osto-
tarjouksensa, Nenonen totesi juhlallinen sävy äänessään ja
nosti asiakirjapinostaan päällimmäisen paperin. – Tilan käypä
arvohan ei ole kummoinen. Sen historia on... jaa-a, kutsui-
simmeko sitä melko värikkääksi? Tehän totta kai tunnette
kiinteistön menneisyyden läpikotaisin, sen synkät vaiheet luul-
tavimmin karkottaisivat suurimman osan ostajaehdokkaista.

– Synkät vaiheet, Jurvanen mutisi. Olikohan navettaan
raahattu sirkkeli yhä tallessa ja toimintakunnossa?

Nenonen laski nenälle asettamiaan silmälaseja ja katsoi
sankojen yli vartijaan.

– Jos saan pyytää... hän aloitti, ja vartija kävi liu'uttamassa
asiakirjan lähemmäs Jurvasta. – Käypää markkinahintaa on
kyseisen tilan kohdalla turha arvioida, sekin lienee ymmär-
rettävää. Oma arvioni kuitenkin on, että kiinteistön todelli-
nen nykyarvo mitataan muutamissa tuhansissa. Toimeksi-
antajan tarjous taas... Kuten sanottu, teinä harkitsisin sitä
vakavasti, tarjous on kaikilta osin erinomainen. Hyvää siinä
on sekin, että ostajalla on valmis suunnitelma tilan täydelli-
seksi kunnostamiseksi, hän sattuu olemaan kiinnostunut
maataloudesta ja nimenomaan kasvienhoidosta. Paperia tui-
jottava Jurvanen kohotti hetkeksi päätään. Puheet kasvien-
hoidosta kuulostivat tutuilta.

– Kolmekymmentätuhatta on iso raha, herra Jurvanen,
vai kuinka? Oletan, että sillä saa vankilassakin yhtä ja toista.

Jurvasen vapaaksi jäänyt käsi haroi hiuksia. Pitkäkyntiset
sormet raapaisivat nenänpieltä.

– Jos huomioidaan vielä se, ettei vapautumisenne ole tiet-
tävästi ihan heti käsillä, eikä...

Jurvasen tarjouspaperiin keskittynyt katse nousi.

– Kuka? hän kysyi ykskantaan.

Nenonen kohotti kulmiaan.

– Siis kukako tarjouksen jätti?

Jurvanen nyökkäsi.

– Toimeksiantaja ei halua nimeään tässä vaiheessa julki, kaikki kaupan vaiheet hoituvat minun välitykselläni.

– Kaunis nainen vai ruma poika? Jurvanen örähti.

– Pahoittelen, siihen en voi valitettavasti ottaa kantaa, Nenonen väisteli.

– Tuhma tyttö tai kiltti poika?

– Kuten sanottu...

Jurvanen rypisti paperin ja viskasi sen kohti juristia.

– Ei ole kaupan! hän mylväisi.

Vartija otti askeleen lähemmäs.

– Rauhoitutaan, Jurvanen!

Säikähtänyt Nenonen nojautui taemmas.

– Olikohan tämä tässä, vartija totesi.

Nenonen räpytteli silmiään.

– Harmi, ellei tarjous kiinnosta...

Jurvanen kallistui eteen ja löi otsaansa pöytään. Ensin kahdesti, sitten useamman kerran heti perään.

– Paha poika, paha poika... hän hoki kuin transsissa.

Vartijaan tuli liikettä.

– Parasta, että poistutte.

Nenonen keräsi asiapaperit ja sulloi ne kansioonsa. Rypyiseksi palloksi rutistettu tarjouspaperi sai jäädä pöydälle, kun hän nousi aloiltaan ja käveli ovelle.

– Tarjouksen kääntöpuolella on ostajaehdokkaan terveiset, jos ne sattuisivat kiinnostamaan.

Vartijan niskalenkissä tempoileva Jurvanen yritti jatkaa päänsä hakkaamista pöytään.

– Menkää jo! vartija huudahti.

Tarjouksen koko sisältö ja kääntöpuolelle rustattu teksti paljastuivat Jurvaselle vasta sellissä raivokohtauksen laannuttua.

Hän lueskeli ryppyisen paperin sanoja moneen kertaan loppupäivän aikana.

Olihan niissä jotain tuttua.

*Pikku-Maija heräsi,
kun kevät talven hylkäsi.
Veitsenkin hän teroitti,
vaik' keinon toiseen vaihtaisi.*

”Pikku-Maija yössä kulki,
toi taas aikeet
muille julki...”

Menestyskirjailija Roosa Viimaa on nöyryytetty. Kustantaja on kiristänyt hänet vetämään mitätöntä kirjoitusseminaaria, ja nyt Roosa tuhlaa aikaansa lahjattomiin raapustuksiin. Öisin hän valvoo peläten, että hänen plagiointinsa paljastuvat, vaikka syytä olisi pelätä hahmoa, joka väsymättä tarkkailee häntä etäältä.

Rikoskomisario Risto Vasama joutuu palaamaan lähtöpisteeseen saatuaan hälytyksen kropasta, jonka viereltä löytyy riimitelty viesti. Onko kohtalon ivaa, että kirjailija Viiman ympärillä käy kato?

Murhaloru-trilogian toisessa osassa Max Manner irvailee dekkarikuvastolle ja rakentaa häijyn labyrinttimaista tarinaa. Ruumiita tulee lisää niin että koko kuvio alkaa muistuttaa makaaberia murhasirkusta, jonka estradilla vilisee sarjamurhaaja ja jossa rikoskomisario on aina yhden askeleen tappajaa jäljessä.

9 789524 038102

84.2 ISBN 978-952-403-810-2

www.bazarkustannus.fi

Kannen suunnittelu Mika Tuominen